'T LAATSTE GEDEELTE DER REDEN

VAN DEN

OUDVADER

CIPRIANUS

TEGEN DE

SCHOUWSPELEN.

En opregt Christen moet zig 's werelds Schouwtooneelen,
Daar de Aardsgezinde ziel te zorgeloos in leeft,
Ontrekken, wyl hy zelfs, om zyn gezigt te strelen,
Een schooner Schouwburg, en doorlugter spelen heeft.
Hy kan, om na den eisch zyn lusten te verzaden,
In zyn verligt gemoet genieten 't Hemels mann',

Zig in een zuiv're bron van zielgeneugte baden,
Die noit wort uitgeput, en noit verdrogen kan.
Hy heeft, terwyl ik zwyg wat buiten het vermogen
Van zyn gezigt beſtaat, in 't Hemelſe gebouw,
Het heerelyk Paleis der wereld voor zyn oogen,
Op dat hy 't te elken kant aandagtiglyk beſchouw.
Laat hy tot zyn vermaak, de beurtverwiſſelingen
Van dag, en nagt, verwekt door 't op- en ondergaan
Van de aangename zon, het leven aller dingen,
Met rype ſchranderheid naukeurig gadeſlaan:
Ook tevens, hoe de loop der tyden word gemeten,
Na zig de maan vertoond, nu meer, dan min van ligt,
Hoe 't blinkend Sterrenheir, aan 's Hemels boog gezeten,
Zyn gouden ſtralen ſpreid op 's Aardryks aangezigt.
En voorts, hoe elk zaizoen van 't jaar, in twee paar deelen
Gedeelt, na zynen aard ſtantvaſtig is gemerkt;
Hoe wyd de nagten van den klaren dag verſcheelen,
Tot heil van 't aards geſlagt door uuren afgeperkt.
Nog meer, laat hy 't bewerp van 's werelds grof gevaarte,
Zo rykelyk voorzien van allerhande vrugt,
Beſpieg'len met verſtant, hoe 't op zyn eige zwaarte
Van bergen, hangt, en dryft in de uitgeſpanne lugt.

Laat

Laat hy hier nevens, in 't gezigt der ſnelle beeken,
En ſpringfonteinen, zig verluſten, en meteen,
Zig vinden in den Geeſt Godvrugtiglyk ontſteeken,
In 't wys beſchouwen van de onmeetelyke zeën.
Ja, laat hy het geſpan der binsſelen, en bogen,
Waar op de dunne lugt alom gegrondveſt ſtaat,
Tot zyn genoegen vry op 't allerſcherpſt beöogen,
Ontdekken, hoe de lugt, het Aardryk komt te baat,
't Zy ze uit haar wolkvertrek met kragt van boven regend,
Of weer op 't ongezienſt haar helderheid ontvouwd,
Al 's werelds deelen door, haar huisgenoten zegend,
Den menſſen, en al 't vee geſtadig onderhouwd.
Laat deze, en andre onnavolgelyke werken
Van 't eeuwig Wezen, zo voortreffelyk, zo eêl
Gewrogt, om in de deugd het Chriſten volk te ſterken,
Verſtrekken op zyn pad een leerzaam Schouwtooneel;
Een Schouwtooneel, waar by (om wel ter zaak te ſpreken)
Geen Schouwburg, na de kunſt van ſteenen opgebouwd,
(Slegts brokken van 't gebergt) mag worden vergeleken,
Al zyn de balken ſchoon bekleed met blinkend goud:
De glans der ſterren kan die glinſtering verdoven.
Durft iemant onder ons, die 't Euangeli, tot

Zyn vraagbaak heeft, wat groots van menſſen zig beloven,
Die weet, een kind te zyn van de Allerhoogſten God?
Hy treed zyn ed'len naam, en eerkroon met de voeten,
Die, in den ſamendrang van 't ondermaans bewind,
Wat kunſt vertogen, hoe uitmuntend, hem ontmoeten,
Iets buiten de Almagt als een wonderſtuk bemind.
O laat elk Chriſten, zig na 't Godlyk Boek begeven,
Daar vind men onverzogt van waan, en valſen ſchyn,
Tooneel-bedryven van des Hemels Geeſt beſchreven,
Die onze eerbiedenis ten hoogſten waardig zyn.
Hier ziet men de Almagt zelfs, den woeſten beiäard ſchiften,
En 't wonderbaar Heelal uitbreiden te elken kant,
't Gedierte ſcheppen, dat zig regeld na zyn driften,
Den mens bootzeeren, als een proefſtuk van Gods hand.
Men ziet, hoe de Opperſte, de wereld, die onwaardig,
In ſnode zonden lag, gezuivert hier vertoond,
Een waterworſteling, zo vreeſlyk, als regtvaardig,
Daar de ondeugd word geſtraft, de vroomheid trouw beloont.
Hier ziet men holle zeen voor 's Hemels gunſtelingen,
In eenen oogenblik verſtuiven uit hun kolk;
Uit ſteile rotzen weer een barre zee ontſpringen,
Tot lafenis, en trooſt van 't uitverkoren volk.

Men

Men ziet geen korenſchuur, maar 's Hemels zolderingen,
Een oogſt van voedzaam brood uitſtorten na beneên;
De ſterke ſtromen hun verwoeden loop bedwingen,
En gunnen 't volk droogvoets langs hunnen grond te treên;
Hier ziet men Helden, die, in 't midden van de vonken,
Door hun geloof het vuur verwinnen ongeraakt;
De wilde dieren, in hun holen, en ſpelonken,
Van 's Hemels knegten tam, en handelbaar gemaakt.
't Gelovig hert, dat hier, een puikſtaal van Gods gaven,
De doden ziet ontſlaakt uit 's doods gevankenis,
Leerd ernſtig denken aan 't verryzen uit de graven,
Wanneer het Lighaam lang tot as verſtoven is.
Maar 't grootſte Schouwſpel doet zig open voor onze oogen,
Als men de Aardslaſteraar, en Vorſt van 't duiſter ryk,
Die al de wereld had verwonnen, en bedrogen,
Door Chriſtus voeten ziet vertreden in het ſlyk.
Dat is een ſchouwſpel vol grootmoedige eigenſchappen.
O mede-Chriſtenen, wie agt zig niet verpligt,
De hoop op 't eeuwig heil ſteets in 't gemoet te ſtappen,
Op 't Hemels Koninkryk te veſtigen 't gezigt!
Dit is een ſchouwſpel 't geen gezien word ook van blinden,
Een ſchouwſpel van geen Schout, of Burgermeeſter, ooit
Ge-

Gegeven, maar van God, aan niemant te verbinden;
Die Hemel, Aarde, en Zee geſtigt heeft, en voltooit,
Die zelf zyn' waarden Zoon, nooit hoog genoeg geprezen,
Ons heeft geſchonken, die de majeſteit, en kragt,
En eer, en dankbaarheid, nu, en altoos na dezen
Van alle ſchepzelen moet worden toegebragt.

E I N D E.

